

Zarzut dodatkowy: prawo Unii nie przewiduje uprawnień dyskrecjonalnych Komisji w zakresie zwolnienia państw członkowskich obowiązku stosowania prawa pochodnego i rozporządzenia, a tym bardziej w sposób pośredni.

Stanowisko Sądu w przedmiocie uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, wyrażone w uzasadnieniu prawnym wyroku, pkt 6, w różnych aspektach narusza nadrzędne i jednoznaczne, a zatem niepodlegające ocenie Komisji postanowienia traktatów; strona wnosząca odwołanie uważa ponadto, że obowiązek zapewnienia skuteczności praw podstawowych zawartych w Kartach praw podstawowych Unii Europejskiej również nie podlega uprawnieniom dyskrecjonalnym Komisji.

W swojej skardze strona wnosząca odwołanie ani razu nie kwestionowała uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, lecz – jeśli trzymać się rzeczywistego brzmienia skargi – zwróciła uwagę na fakt, że Komisja nawet nie miała możliwości z tych uprawnień skorzystać w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa przytoczonego przez Sąd, ponieważ wykonanie uprawnień dyskrecjonalnych możliwe jest tylko wówczas, gdy samo badanie jest rzetelne i istnieje coś, co można ocenić.

Traktat, którego ranga jest wyższa niż orzecznictwa, stanowi, że Komisja powinna zapewnić skuteczność prawa Unii.

W tym konkretnym przypadku pracownik Unii (organ Unii), który badał sprawę, pozbawił stronę wnoszącą odwołanie jednego z jej praw podstawowych poprzez samodzielne, zamiast Komisji, dokonanie oceny i podjęcie decyzji, w sposób uprzedni i nierzetelny, w kwestiach, które same w sobie nie mogą podlegać uprawnieniom dyskrecjonalnym. Oznacza to, nie doszło do sytuacji, w której skorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych jest możliwe, a zamiast tego pracownik zajmujący się sprawą sam rozstrzygnął sprawę skarżącą, opierając się na błędnych ustaleniach faktycznych.

Strona wnosząca odwołanie uważa, że ani sąd krajowy, ani Komisja Europejska nie mogą rozstrzygnąć, czy w przypadku, gdy stosuje się art. 101 TFUE, powinno być stosowane rozporządzenie Rady (WE) 1/2003, dotyczące stosowania tego artykułu; uważa ponadto, że Komisja nie może również stwierdzić, że odmowa stosowania rozporządzenia Unii (bezsportny przypadek niestosowania) jest równoważna ze „stosowaniem w inny sposób”. Stwierdzenie to samo w sobie ujawnia już naruszenie prawa wnoszącej odwołanie do rzetelnego postępowania, a w konsekwencji pozbawienie skutecznej ochrony sądowej oraz sądu określonego ustawą.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-589/14)

(2015/C 073/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi:

- w zakresie odsetek od wierzytelności niereprezentowanych przez papiery wartościowe, w odniesieniu do spółki inwestycyjnej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych z tytułu tych odsetek, podczas gdy spółka inwestycyjna z siedzibą w Belgii jest zwolniona z pobrania takiej zaliczki, oraz
- w zakresie odsetek od wierzytelności reprezentowanych przez belgijskie papiery wartościowe, względem tych odsetek pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych, w sytuacji gdy papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG, podczas gdy odsetki te są zwolnione z pobrania zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych, jeżeli papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w Belgii,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 56 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz na mocy art. 36 i 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że niektóre przepisy królewskiego dekretu wykonawczego do belgijskiego kodeksu podatków dochodowych z 1992 r. uzależniają ewentualne zwolnienia z zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych, stosowane do odsetek od warunków, które nie są zgodne ze swobodami gwarantowanymi w traktatach, to znaczy w art. 56 i 63 TFUE.

Po pierwsze, co się tyczy odsetek od wierzytelności niereprezentowanych przez papiery wartościowe, w odniesieniu do spółki inwestycyjnej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych z tytułu tych odsetek, podczas gdy spółka inwestycyjna z siedzibą w Belgii zwolniona jest z pobrania takiej zaliczki.

Po drugie, co się tyczy odsetek od wierzytelności reprezentowanych przez belgijskie papiery wartościowe, względem tych odsetek pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych, w sytuacji gdy papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG, podczas gdy odsetki te są zwolnione z pobrania zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych, jeżeli papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w Belgii.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-591/14)

(2015/C 073/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując, w wyznaczonym terminie, wszystkich środków niezbędnych w celu odzyskania od beneficjentów pomocy państwa, uznanej za niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 1 ust. 3 i 4 decyzji Komisji 2011/678 z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących przenośnych gąbczastych encefalopatii (EST) u bydła wdrożonej przez Belgię⁽¹⁾ i nie informując Komisji, w wyznaczonym terminie, o środkach przyjętych w celu wykonania tej decyzji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 288 akapit czwarty TFUE i art. 2, 3 i 4 tej decyzji.

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja mocą decyzji 2011/678 w sprawie wdrożonej przez Belgię pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących przenośnych gąbczastych encefalopatii (EST) u bydła, stwierdziła niezgodność z prawem i ze wspólnym rynkiem pomocy państwa przyznanej przez Belgię.

Termin wyznaczony w decyzji na odzyskanie pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem upłynął w dniu 28 listopada 2011 r. bez odzyskania tej pomocy w całości.

Tymczasem, w dacie wniesienia niniejszej skargi strona pozwana wciąż nie przyjęła niezbędnych środków w celu odzyskania przyznanej pomocy do przedsiębiorstw będących jej beneficjentami, ani nie przekazała Komisji wszystkich żądanych informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 274, s. 36.